

Thea Spliid Enevoldsens tale ved KL's Børn & Unge Topmøde

Taler

Thea Spliid Enevoldsen
Formand for Danske
Skoleelever

Dato

31. januar 2020

Sted

Aalborg Kongres & Kultur
Center

Hej alle sammen

Jeg kunne rigtig godt tænke mig, at I kommunalpolitikere stillede op til kommunalvalget.

Fordi på trods af, hvad man nu hører om flyvsk kommunalpolitik, så tror jeg, mange af jer har ret jordnære grunde til at stille op. I ville sikre flere hænder til plejehjemmet, redde lukningstruede butikker og forbedre den lokale skole.

Det er der, jeres børn går, og hvor I har gået. Fingeren er på pulsen, og alt er ligetil.

I vil gerne styrke trivsel og gøre skolen bedre. Alle herinde vil jo kun skolen og eleverne det bedste. Men et eller andet sted bliver det ikke ligetil. Så begynder det hele at handle om måltal, strategier og økonomiske begrænsninger. Og så får man bildt sig selv ind, at trivsel er en svær størrelse.

Men helt ærligt, trivsel behøver ikke at være så pokkers kompliceret.

Det er jo egentlig bare et spørgsmål om, at vi skal have det godt.

For mange elever er det ret tydeligt, hvornår man trives og ikke trives, og hvad trivsel er.

Trivsel er for os den gode fornemmelse i maven. Den, man får om morgenen, når man vågner op, fordi man glæder sig til skolen. Den fornemmelse, man får, når man ser ens venner, når man træder ind i klasselokalet og succesoplevelsen,

når vi endelig får knækket koden til brøkregning.

DET er trivsel, og alt, hvad vi gør, skal fremme den fornemmelse.

Det er der rigtig mange måder, vi kan gøre på, fx når vi snakker inklusion.

Inklusionen er en stor og vanskelig snak at tage. Og for mange elever, så er inklusion noget, som ligger meget langt væk fra klasselokalet. Det er måltal, handleplaner og PPR. Eleverne føler ikke, at de er med i det store samarbejde, der kæmper for at få inklusionen til at lykkes. Og det er jo helt forkert!

Når en elev med fx autisme skal inkluderes i en almindelig folkeskoleklasse. Så siger vores lærer ikke: Nu skal I møde jeres nye klassekammerat Andreas. Han har autisme, og nu skal vi snakke lidt om, hvad det er, og hvad det egentlig betyder, og når I ved det, jamen så kan I være meget bedre klassekammerater for Andreas.

Inklusion er et tabu i klasselokalet. Der bliver ikke snakket åbent, ærligt og konstruktivt om diagnoser, inklusion, og hvordan vi er de bedste kammerater over for Andreas.

Det er da mærkeligt, at vi ikke stopper op og forklarer og hjælper eleverne, altså fælleskabet, vi gerne vil have Andreas inkluderet i, hvad der foregår!

Og når vi ikke gør det, så kan det jo gå galt. Fordi små krukker har store ører, og eleverne kan godt mærke, at Andreas har nogle særlige behov og adfærdsmønstre end alle andre har. Og når der ikke har været en lærer eller leder, som har lagt kortene på bordet – det er fordi Andreas har autisme – og vigtigst af alt rammesat, hvordan vi kan få ham med i klassefælleskabet. Så går det ned ad bakke. Det vil kræve flere midler at styrke inklusionsindsatsen, men en lavthængende frugt, vi slet ikke har plukket, er at arbejde med elever som en aktiv inklusionsressource.

Åben op for diagnose- og kammeratsnakken

Sæt fokus på de bevægelsesøvelser, der fremmer det gode klassefælleskab og inklusion!

Alle skal med i klassen.

Det kan fremme fællesskabet og i den grad styrke trivslen hos mange elever.

Og når vi nu snakker trivsel, så kan vi ikke undgå at snakke om undervisningsmiljøet. Klamme toiletter, dårlig ventilation og varme klasselokaler er konkrete udfordringer, som påvirker alle landets elever, og forhindrer dem i at få en god skoledag.

At have en skole hvor der helt grundlæggende er styr på skolegården og klasselokalerne. Gør det nemt for os elever at glæde sig til at gå i skole.

Når man hører udtrykket undervisningsmiljø eller indeklima, ja så kan man nærmest høre pengene sive ud af kommune- og statskasserne.

Men forbedringer af undervisningsmiljøet stopper ikke ved store investeringer i ventilationssystemer.

Vi kan allerede forbedre undervisningsmiljøet ved bare at lytte til eleverne. Hvordan vil vi faktisk gerne have, at vores skole ser ud? Og hvor synes vi, den trænger til en opfrisker?

Det burde vi faktisk allerede gøre. Det kaldes for en undervisningsmiljøvurdering. Problemet er bare, at kun 30% af skolerne foretager dem. 30%!!

Det er en grundlæggende del af undervisningsmiljølovgivningen, og en elevret at de her laves. Kan I prøve at forestille jer det RAMASKRIG, der ville være, hvis kun 30% af skolerne foretog en arbejdsmiljøvurdering.

Jeg kan næsten forestille mig det, når jeg tænker tilbage på min tid i skolebestyrelsen på Skolegades Skole i Brønderslev. Når arbejdstilsynet kom forbi, så blev det taget seriøst! Hele skolebestyrelsen og ledelsen rystede jo nærmest i bukserne over, hvad de nu måtte finde. Vi satte hele møder af til APV'en, og arbejdsmiljørepræsentanterne var nogle af dem, man lyttede allermest til.

Det er slet ikke den samme historie med undervisningsmiljøet. Den dagsorden

har ingen eller meget lille gennemslagskraft på skolerne. Jeg kan ikke engang huske, at vi snakkede om det på et eneste skolebestyrelsesmøde.

Helt generelt er det lige nu sådan, at mit klasseværelse bliver bare ikke prioriteret lige så højt, som jeres kontorplads.

Den dagsorden påvirker meget konkret elevernes gode mavefornemmelse.

Og jeg ved, det her er et lokale fuld med velmenende voksne, som jeg sagde i starten: I vil os kun det bedste.

Hvis I skal være helt ærlige med jer selv. Da I satte gang i de store skolerenovationer. Af både klasselokaler, skolegårde og faglokaler. Spurgte I så eleverne? Spurgte I dem, hvad de synes om de klasselokaler, vi skal sidde i hver dag? Eller legepladsen, vi skal lege på hverdag?

Jeg ved, der sad en medarbejder og en leder med i den arbejdsmiljøgruppe, som gav input til renoveringen. Hvor var eleven?

I skal blive bedre til at spørge.

Vi skal turde at ansvarliggøre vores elever mere i undervisningsmiljøet. Ligesom vi gør med lærerne. Tage os på medhør, når der skal laves vurderinger, handleplaner og konkrete indsatser for vores hverdag og klasselokaler.

Rigtig mange elever ved ikke, at de har et legitimt krav på indflydelse på deres undervisningsmiljø, og at de har lov til at vælge en undervisningsmiljørepræsentant. Som er ligeværdig med enhver arbejdsmiljørepræsentant.

Undervisningsmiljørepræsentanterne er dem, som skal sidde med, når I renoverer skolen eller laver undervisningsmiljøvurderinger.

Og som elevernes forening står vi altid klar med vejledning og gode råd til, hvordan I kan gøre det.

Hvis vi giver eleverne legitimitet til at forbedre deres undervisningsmiljø. Giver vi dem lyst til at komme i skole. Vi skal have valgt nogle

undervisningsmiljørepræsentanter.

Og de her repræsentanter har ikke kun noget at skulle have sagt, når det kommer til de fysiske rammer, men også de psykiske rammer. Prøv at tænke på, hvor værdifuldt det vil være at have en elev – en som har fingeren på pulsen, når det kommer til fællesskabet – med, når I ligger trivselsstrategier.

Og her er der i den grad også brug for at tage fat. Vi kom langt med mobbeloven, men der er lang vej endnu.

Det er stadig hver tyvende elev, som bliver mobbet mindst et par gange om måneden (skolebørn 2018). Og når man hører nogle af de elevers historier. Skolerne forebygger ikke mobning, men har kun en strategi for, når det går galt.

Vi skal væk fra at sætte plaster på det mislykkede fællesskab, men arbejde benhårdt for at fremme det gode fællesskab.

Det kræver at langt flere skoler, sammen med eleverne, skal udvikle antimobbestrategier, der kortlægger, hvordan skolen vil arbejde med at forebygge mobningen. Det kan være alt lige fra faste lejreture, som ryster klasserne mere sammen, til at give elevrådet tid til arrangere trivselsdage, eller en FIFA-turnering i frikvarterene. Som jeg kan sige af personlig erfaring kan gøre noget ret fedt ved samhørigheden på hele skolen.

Men nogle gange går det galt. Desværre, så kan alle trivselsproblemer ikke løses med en FIFA-turnering. Og når de ikke kan det, og en elev får ødelagt den gode fornemmelse i maven af mobning, så er det vigtigt, at de mødes med seriøsitet og åbenhed fra læreren, skolen og kommunen.

I de allerværste tilfælde skal de kunne klage til den nationale klageinstans mod mobning.

Den nationale klageinstans er ikke populær hos kommunerne, men den er også nødvendig.

Dem, der klager, er jo elever og forældre, som har mistet tiltroen til systemet, til skolerne og til kommunen. Klageinstansen er den sidste mulighed for at få genoprettet tilliden til jer. Det giver retfærdighed til elever og forældre, og det får

I da godt nok også gavn af på den længere bane.

For eleven giver klageinstansen værdighed tilbage. Det er samfundets mulighed for at sige: Du havde ret, undskyld, vi gør det bedre.

Det genopretter også elevens tillid til skolen igen, og hvis eleverne ikke får den tillid igen. Så bliver det da godt nok svært at få dem til at glæde sig til at gå i skole igen.

Mange af jer kommuner har erklæret, at eleverne er i fokus i JERES skolepolitik. Det er så fedt, at man gerne vil have eleverne med i alt lige fra klasselokalet, til arbejds miljøgrupperne, til kommunaludvalget.

Men det forpligter også. For når man siger, man vil have eleverne i fokus, så bliver man nødt til at lytte. Og vigtigst af alt handle på, hvad eleverne siger.

Her er jeg ikke ude i et børnediktatur, men vi må også erkende, at skolen kun kan være stedet for verdens bedste fællesskaber, hvis vi selv er med til at sætte præmissen for det fællesskab. På trods af alt man nu siger om ungdommen nu til dags. Så er langt de fleste elever snusfornuftige og mere end villige til at tage ansvar for sig selv, for vores skole og VORES fællesskaber.

Mange tak for ordet.

Kilde

Manuskript tilsendt fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/thea-spliid-enevoldsens-tale-ved-kls-boern-unge-topmoede-2020>